

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

FACTORS RELATED TO SEXUAL RISK BEHAVIORS AMONG GRAD 2
OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS BANGKAPI BANGKOK

จารุวรรณ ศรีเวียงยา¹, ผศ.ดร.ทวีศักดิ์ กสิผล²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

²อาจารย์ที่ปรึกษา ภาควิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร โดยใช้กรอบแนวคิดจากแบบจำลองการวางแผนเพื่อสุขภาพ (PRECEDE-PROCEED Model) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 409 คน เลือกสุ่มแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling) ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพบว่า เพศ อายุ ผลการเรียน การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ค่าใช้จ่ายที่ได้แต่ละวัน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.19$ $p = 0.93$ $p = 0.94$ $p = 0.34$ $p = 0.19$ ตามลำดับ) การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตผ่านมือถือ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.04$) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.96$) และการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.56$)

คำสำคัญ : นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

Abstract

The purpose of the survey research study was to determine factors related to sexual risk behaviors among grad 2 of secondary school students Bangkokapi Bangkok based on PRECEDE-PROCEED Model.

Subjects were 490 among among grad 2 of secondary school students Bangkokapi Bangkok, selected by means of systematic random sampling. Data were collected by using the Self-administered questionnaire and analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, pearson's Product Moment Correlation.

The findings revealed that gender, age, class academic performance was not associated with sexual risk behavior ($p = 0.19$, $p = 0.93$, $p = 0.94$, $p = 0.34$, $p = 0.19$). Whereas convenience to access

sexual media including internet related to sexual risk behaviors with a statistical significance ($p = 0.04$). Communication regarding sexual risk behavior in family was not associated with sexual risk behavior ($p = 0.96$) and parental monitoring was not associated with sexual risk behavior ($p = 0.56$).

Keywords: among grad 2 of secondary school students / sexual risk behavior

บทนำ

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นปัญหาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในกลุ่มเด็กนักเรียนในประเทศไทย โดยมีรายงานว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกทั้งเพศชายและเพศหญิงเริ่มเมื่ออายุเฉลี่ยประมาณ 13 ปี ซึ่งผลกระทบที่ตามมาได้แก่ การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร 9 จากรายงานการวิจัยถึงสาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์กันเร็วขึ้นในกลุ่มนักเรียน ได้แก่ การดื่มสุรา การเที่ยวสถานบันเทิงร่วมกับเพื่อน การอยู่ด้วยกันสองต่อสองในห้องพัก บ้านเช่า โดยไม่มีผู้ปกครองกำกับควบคุมติดตาม 7 ซึ่งสอดคล้องกับการใช้ชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ นักเรียนจะอาศัยอยู่ตามลำพังในห้องพักซึ่งอยู่ในชุมชนแฟลตคลองจั่น เมื่อมีปัญหาเรื่องการเรียน นักเรียนจะหาทางออกโดยการดื่มสุรา การเที่ยวสถานบันเทิงร่วมกับเพื่อน และยังมีสาเหตุของการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จากเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งแสวงหาลามกที่สำคัญ ซึ่งมีมากกว่า 106 ล้านเว็บ และเป็นกลุ่มเด็กที่อายุต่ำกว่า 20 ปีเข้าไปใช้ดูสื่อลามก 8 ซึ่งงานวิจัยร้อยละ 41.1 ที่นักเรียนเข้าถึงสื่อทางอินเทอร์เน็ตผ่านมือถือ

รายงานจากการวิจัยบางรายงานพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การได้รับการสื่อสารให้ข้อมูลเรื่องเพศจากพ่อแม่เป็นสิ่งสำคัญในการวางรากฐานของพฤติกรรมเจตคติเรื่องเพศของเด็ก 10 การควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่จะส่งผลให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ช้าลง 2 แต่จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ายังไม่มีการวิจัยใดที่หาความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กรุงเทพมหานคร

แนวคิดจากแบบจำลองการวางแผนเพื่อสุขภาพ (PRECEDE-PROCEED Model) ระบุว่าบุคคลจะเกิดพฤติกรรมสุขภาพได้นั้นเกิดจากปัจจัยหลัก 3 ปัจจัยได้แก่ ปัจจัยนำ (หมายถึง ลักษณะส่วนบุคคล เช่น ความรู้ ความเชื่อและทัศนคติ) ปัจจัยเอื้อ (หมายถึง ลักษณะของสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรม เช่น แหล่งสนับสนุนที่มีอยู่และสามารถเข้าถึงได้) และปัจจัยเสริม (หมายถึง แรงเสริมการกระทำ เช่น รางวัลหรือการลงโทษ และแรงสนับสนุนทางสังคม) ซึ่งงานวิจัยนี้ได้นำแบบจำลองนี้มาใช้เป็นกรอบการวิจัยเพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร โดยปัจจัยนำ ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียน ปัจจัยเอื้อได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และปัจจัยเสริม ได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ได้แก่ อายุ เพศ ผลการเรียน การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครอง กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงแหล่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริม ได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวและการควบคุมกำกับของผู้ปกครอง กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยใช้ระยะเวลาการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 8 มกราคม 2558 ถึงวันที่ 25 มกราคม 2558

2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยใช้ตัวแปรในการศึกษาดังนี้

ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยนำ ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ ผลการศึกษา การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ค่าใช้จ่ายที่ได้รับจากผู้ปกครอง ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ปัจจัยเสริม ได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว และการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมแอลกอฮอล์ การแต่งงานสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในเชิงคู่สาว การเที่ยวสถานเริงรมย์ การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

การทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือแบบจำลองการวางแผนเพื่อสุขภาพ (PRECEDE-PROCEED Model) ระบุว่าบุคคลจะเกิดพฤติกรรมสุขภาพได้นั้นเกิดจากปัจจัยหลัก 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยนำ (หมายถึง ลักษณะส่วนบุคคล เช่น ความรู้ ความเชื่อและทัศนคติ) ปัจจัยเอื้อ (หมายถึง ลักษณะของสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรม เช่น แหล่งสนับสนุนที่มีอยู่และสามารถเข้าถึงได้) และปัจจัยเสริม (หมายถึง แรงเสริมการกระทำ เช่น รางวัลหรือ การลงโทษ และแรงสนับสนุนทางสังคม)

เพศ เป็นลักษณะที่แตกต่างกันทางด้านสรีรวิทยาและการกำหนดบทบาทของชายหญิงทางสังคม ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงที่ดีจะต้องรักษานวลสงวนตัว เพศชายเป็นฝ่ายแสดงออกด้านเพศได้ และจากการศึกษาในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง 4

อายุ เป็นลักษณะที่แสดงความแตกต่างในด้านพัฒนาการต่างๆทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และสังคม การศึกษาที่ผ่านมา พบว่า เมื่อวัยรุ่นอายุเพิ่มขึ้น สัดส่วนการเคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานก็เพิ่มขึ้นด้วย 5

การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง คนเราจะมีพฤติกรรมเช่นใดเป็นเพราะอิทธิพลของสภาพแวดล้อมนั้น ๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นอยู่ห่างจากครอบครัวที่ไม่มีผู้ปกครองดูแลอาจประสบปัญหาการปรับตัวจากการศึกษาพบว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ 4

ผลการเรียนแสดงให้เห็นถึงระดับสติปัญญา ผลการเรียนไม่ดีอาจแสดงถึงระดับสติปัญญาที่ต่ำจากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนไม่เกิน 2.0 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์การเรียน 2.01-3.00 โดยมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงร้อยละ 79.7 4

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ เด็กนักเรียนยังต้องอาศัยเงินจากบิดามารดาเป็นค่าใช้จ่าย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนสูงมีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น¹¹

การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ อินเทอร์เน็ต เป็นแหล่งเสพสื่อลามกที่สะดวกมากที่สุด พ่อแม่มักปล่อยให้เด็กใช้เวลากับการอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้ติดตามดูว่าเด็กทำอะไร จากการสำรวจจำนวนเว็บลามก พบว่ามีมากกว่า 106 ล้านเว็บ จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในไทย กลุ่มที่มีอัตราการเติบโตสูงสุดคือ กลุ่มเด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี⁸

การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว พ่อแม่ส่วนใหญ่มักให้ความหมายของคำว่าเพศศึกษาไปในเรื่องเพศสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว ซึ่งความเป็นจริงเพศศึกษาหรือการเรียนรู้เรื่องเพศ เป็นสิ่งที่เหมาะสม สามารถเรียนรู้ได้อย่างเป็นวิชาการ ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคิดที่ถูกต้องต่อเรื่องเพศ ไม่ใช่มีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องน่าอาย ดังนั้นจึงควรสร้างความเข้าใจ และปรับเปลี่ยนทัศนคติในเรื่องเพศและการสื่อสารเรื่องเพศ เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นได้¹⁰

การกำกับควบคุมติดตามของผู้ปกครอง จากการศึกษาของจอห์น และคณะ¹³ ที่ศึกษาอิทธิพล การควบคุมดูแลของบิดามารดาของวัยรุ่นกับการมีเพศสัมพันธ์พบว่า การควบคุมดูแลของบิดามารดา มีผลต่อการรับรู้ของวัยรุ่นในการชะลอการมีเพศสัมพันธ์ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ช้าลง ในขณะที่วัยรุ่นที่ไม่ถูกควบคุมดูแลจะมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น²

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และทำการวิจัยในเดือนมกราคม 2558 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การวิเคราะห์กำลังทดสอบ (power analysis) จากตัวแปรอิสระ ด้านข้อมูลส่วนบุคคล สำหรับการวิเคราะห์ด้วยสถิติถดถอยพหุคูณกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่น 0.05

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นแบบการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ (Systematic Random Sampling) โดยนำโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร จาก 52 โรงเรียน สุ่มอย่างง่ายมาร้อยละ 25% ได้ 13 นำโรงเรียนทั้ง 13 โรงเรียน เลือกแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) แล้วเลือกสุ่มอย่างง่ายได้โรงเรียนมา 1 โรงเรียน จากนั้นหาช่วงของการสุ่มโดยนับจนได้กลุ่มตัวอย่างครบจำนวนตามการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง การคัดเลือกของกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนเพศชายและเพศหญิงที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองอย่างน้อย 6 เดือน สัมครใจและยินดีเข้าร่วมในการวิจัยและบิดามารดาหรือผู้ปกครองยินยอมให้เด็กเข้าร่วมในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถามที่ถูกพัฒนาโดยผู้วิจัย โดยแบบสอบถามได้ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการทำวิจัยในวัยรุ่นและอาจารย์ด้านการสร้างเครื่องมือจำนวน 3 คน ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนประกอบด้วย อายุ เพศ ผลเฉลี่ยวการศึกษา การอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดาและมารดา และค่าใช้จ่ายที่ได้รับรายวัน ฯลฯ โดยลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง

ส่วนที่ 2 การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประกอบด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ แบบวัดเป็น Likert Scale 4 ระดับ โดยคะแนน 4 เท่ากับได้รับเป็นประจำ และ 1 เท่ากับไม่เคยได้รับ คะแนนที่ได้จะอยู่ในช่วง

คะแนนระหว่าง 6-24 โดยคะแนนสูง หมายถึง มีช่องทางที่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์เพศสูง ซึ่งแบบสอบถามชุดนี้มีค่า Cronbach's Alpha Coefficient เท่ากับ 0.73

ส่วนที่ 3 การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อครอบคลุมถึงการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ให้ความรู้เรื่องต่างๆ ได้แก่ สรีระของวัยรุ่น จิตวิทยา สังคมวิทยา และสุศึกษา แบบวัดเป็น Likert Scale 4 ระดับ โดยคะแนน 4 เท่ากับ มีการสื่อสารเป็นประจำและคะแนน 1 เท่ากับไม่เคยสื่อสารเลย คะแนนที่ได้จะอยู่ในช่วงคะแนนระหว่าง 12-48 โดยคะแนนสูง หมายถึง มีการสื่อสารเรื่องเพศอยู่ในระดับสูงซึ่งแบบสอบถามชุดนี้มีค่า Cronbach's Alpha Coefficient เท่ากับ 0.76

ส่วนที่ 4 การควบคุมกำกับติดตามของบิดามารดาและผู้ปกครอง ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ครอบคลุมคำถามที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองรับทราบถึงกิจกรรมของนักเรียนขณะอยู่ที่บ้าน อยู่ที่โรงเรียน หรืออยู่กับกลุ่มเพื่อน การออกนอกบ้านของนักเรียน การติดตามของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง แบบวัดเป็น Likert Scale 3 ระดับ โดยคะแนน 3 เท่ากับ ได้รับการควบคุมกำกับติดตามเป็นประจำ คะแนน 2 เท่ากับ ได้รับการควบคุมกำกับติดตามไม่เสมอไป และคะแนน 1 เท่ากับ ไม่ได้รับการควบคุมกำกับติดตาม คะแนนที่ได้จะอยู่ในช่วงคะแนนระหว่าง 10-30 โดยคะแนนสูง หมายถึง การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองอยู่ในระดับสูง ซึ่งแบบสอบถามชุดนี้มีค่า Cronbach's Alpha Coefficient เท่ากับ 0.71

ส่วนที่ 5 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ ในเรื่องการดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ การแต่งตัวสัมผัสระหว่างชายหญิงเชิงคู่สาว การเที่ยวสถานเริงรมย์ การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์เพศ แบบวัดเป็น Likert Scale 4 ระดับ โดยคะแนน 4 เท่ากับ ปฏิบัติเป็นประจำ และ 1 คะแนน เท่ากับ ไม่เคยปฏิบัติเลย คะแนนที่ได้จะอยู่ในช่วงคะแนนระหว่าง 14-56 โดยคะแนนสูง หมายถึง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับสูง ซึ่งแบบสอบถามชุดนี้มีค่า Cronbach's Alpha Coefficient เท่ากับ 0.82

ข้อมูลการวิจัยถูกวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติสัมพันธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Product Moment Correlation) เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

การวิจัยนี้ผ่านการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และได้รับการยินยอมจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างให้เข้าไปทำการเก็บแบบสอบถามในโรงเรียน ผู้ร่วมการวิจัยและผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ลงนามในเอกสารยินยอมเข้าร่วมการวิจัยก่อนเริ่มต้นทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 60.4 และ 39.6 ตามลำดับ) โดยมีค่าเฉลี่ยอายุ 14 ปี (S.D. = 0.7) ผลการเรียนเฉลี่ย 3.0 (S.D. = 0.4) จากคะแนน 3 ระดับ โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา (ร้อยละ 49.9) รองลงมาอาศัยอยู่กับมารดา (ร้อยละ 25.4) วุฒิการศึกษาส่วนใหญ่ของบิดาและมารดาจบชั้นมัธยมศึกษา (ร้อยละ 41.1 และ 53.3 ตามลำดับ) รองลงมาคือประถมศึกษา (ร้อยละ 28.4 และร้อยละ 53.3) ประกอบอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 39.4 และร้อยละ 43.3) รองลงมาอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 34.2 และร้อยละ 38.4) และค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อวัน 60-100 บาท

เมื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพบว่า เพศ อายุ ผลการเรียน การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ค่าใช้จ่ายที่ได้แต่ละวัน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($p = 0.19$, $p = 0.93$, $p = 0.94$, $p = 0.34$ ตามลำดับ) การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.04$) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.96$) และการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.56$) (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r)	p-value
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์		
เพศ	0.06	0.19
อายุ	0	0.93
ผลการเรียน	0	0.94
การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง	0.04	0.34
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับแต่ละวัน	0.65	0.19
การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	0.05	0.04
การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว	0	0.96
การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	-0.02	0.56

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาความสัมพันธ์พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานและการศึกษาที่ผ่านมา พบว่าเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าเพศหญิง 3 ซึ่งอธิบายได้ว่า เพศหญิงและเพศชายโดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันเนื่องจากปัจจุบันมีการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตสะดวกขึ้นทำให้การเข้าถึงสื่อง่ายขึ้น ซึ่งสนับสนุนผลการวิจัยที่พบว่าการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูสื่อปลุกเร้าอารมณ์ กระตุ้นความรู้สึกลงทางเพศทั้งวีซีดี สื่อจากเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งสื่อต่างๆเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 1 จากผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โดยอินเทอร์เน็ตผ่านมือถือ สะดวกมากที่สุดในการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ในขณะที่การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง การดูแล และให้ความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากที่สุด กลับได้รับการควบคุมกำกับติดตามน้อย (ร้อยละ 28.1) ถึงแม้ว่าจากผลการวิจัยนักเรียนส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่มีอินเทอร์เน็ตใช้ที่บ้านแต่การควบคุมการให้ความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ตน้อย การควบคุมติดตามของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่า การควบคุมดูแลของบิดามารดา มีผลต่อการรับรู้ของวัยรุ่น

ในการชะลอการมีความสัมพันธ์ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ช้าลง ในขณะที่วัยรุ่นที่ไม่ถูกควบคุมดูแลจะมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น¹³

การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ Huebner & Howell ที่พบว่า การสื่อสารเรื่องเพศจากบิดามารดาจะส่งผลต่อความเข้าใจและเจตคติต่อการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะการวิจัยของ Huebner & Howell ได้เน้นการสื่อสารเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการใช้ถุงยาง ซึ่งแตกต่างจากการสื่อสารเรื่องเพศในการวิจัยนี้คือการให้ความรู้เรื่องสรีระ จิตวิทยา สังคมวิทยาในวัยรุ่นและสุขวิทยาทางเพศ และเมื่อทำการวิเคราะห์รายข้อแบบสอบถามการวิจัยพบว่าข้อความที่ถูกสื่อสารมากที่สุดคือ การสื่อสารด้านการแต่งกายที่ถูกต้องเหมาะสมกับเพศและกาลเทศะและรองลงมาคือการป้องกันตนเองเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ในขณะที่เรื่องวิธีระบายนามทางเพศที่เหมาะสม ซึ่งเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นนั้นได้ถูกสื่อสารน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเกิดจากการสื่อสารเรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอายในสังคมไทย ไม่ควรพูดเปิดเผย มีความลำบากใจที่จะพูดคุยเรื่องเพศ ไม่มีความรู้หรือวิธีการที่เหมาะสมในการสื่อสารกับลูก เลยไม่พูดกับลูก ขณะเดียวกันลูกก็ไม่ปรึกษาเมื่อมีปัญหาเรื่องเพศ เพราะกลัวบิดามารดาพูดว่า 10

ผลการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ผลจากการวิจัยนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีผลการเรียน 3.00 ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา ที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนไม่เกิน 2.0 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์การเรียน 2.01-3.00 โดยมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงร้อยละ 79.7 4 จากผลการศึกษาอาจอธิบายได้ว่าการที่ผลการเรียนดีเด็กอาจมีความรู้เฉพาะด้านการเรียนเท่านั้น ส่วนประสบการณ์หรือทักษะชีวิตด้านอื่น ๆ ไม่ได้ฝึกหรือเรียนรู้ซึ่งส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับในแต่ละวัน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน และการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนสูงมีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น¹¹ อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายวันละ 60-100 บาท ซึ่งเพียงพอเป็นค่าใช้จ่ายในแต่ละวัน อาจไม่เพียงพอที่จะใช้ในปัจจัยต่าง ๆ อันจะนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้

อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานและการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานก็เพิ่มขึ้นด้วย⁵ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างกำลังเปลี่ยนจากวัยเด็กก้าวสู่วัยรุ่น เป็นวัยที่แสวงหาประสบการณ์ต่างๆรอบตัว อยากรู้อยากเห็นสิ่งใหม่ ๆ ตลอดเวลา มีความโน้มเอียงที่จะคิด หรือมองสิ่งรอบตัวในด้านลบถึงความดีความสามารถของตนเมื่อเทียบกับผู้ที่โตกว่า อาจจะทำให้ถูกชักจูงนำไปในทางไม่ดี 6

ผลการวิจัยสนับสนุน PRECEDE-PROCEED Model บางส่วน กล่าวคือ ปัจจัยเอื้อ (การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ) เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นการให้ความรู้และป้องกันการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสมเป็นสิ่งที่คุณครูหรือนักเรียนควรกระทำและให้คำแนะนำ และถึงแม้ว่าปัจจัยนำ (อายุ เพศ ผลการเรียน การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง ค่าใช้จ่ายที่ได้รับในแต่ละวัน) ปัจจัยเสริม (การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นควรมีการวิจัยเพื่อหากลไกของความสัมพันธ์

ระหว่างปัจจัยเหล่านี้ อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้ไปใช้อาจมีข้อจำกัดบางประการ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งมักจะปฏิบัติตามการแนะนำของผู้ปกครอง

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการพัฒนารูปแบบการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง โดยการจัดการ และควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต รายการโทรทัศน์ การใช้โทรศัพท์มือถือ เช่น การตั้งกฎกติกาในการใช้คอมพิวเตอร์ร่วมกัน ไม่ควรวางเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องส่วนตัวของเด็ก เพื่อป้องกันการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสมของเด็ก โทรศัพท์มือถือมีระยะเวลาในการใช้

เอกสารอ้างอิง

- จิตาพร อิงคถาวรวงศ์, ศรีพร กฤษเจริญ, และกัญจน์ พลอินทร์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา. สงขลานครินทร์เวชสาร 25(6):12.
- นรมนต์ มหาศิริมงคล. (2548). ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อการสื่อสารเรื่องเพศของวัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์(สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์. ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พะนาวดี จันทนา. (2547). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชน เกาะสมุย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์. (2546). การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยาการพัฒนาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2545). พัฒนาศักยภาพของเด็กและวัยรุ่น. ในวินัดดา ปิยะศิลป์, พนม เกตุมาน (บรรณาธิการ). ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. (หน้า 22-26). กรุงเทพฯ: ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.
- วิญญู ชัยงาน. (2550). การศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในชนบท. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสาธาณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักงานพัฒนางานพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารสุขภาพ. สื่อลามก ภัยคุกคามเด็ก. วันที่สืบค้น ตุลาคม 7, 2557, จาก [http:// www.hiso.or.th/hiso/health_newss/health_story4_2.php](http://www.hiso.or.th/hiso/health_newss/health_story4_2.php).
- สำนักกระบวนวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2555). การเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอช ไอ วี กลุ่มนักเรียนด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์มือถือ. นนทบุรี: สำนักกระบวนวิทยา. อภาพร เผ่าวัฒนา. (2551). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการสื่อสารเรื่องเพศของมารดาที่มีบุตรสาววัยรุ่นชุมชนแออัดเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารพยาบาลสาธาณสุข.
- อรอุษา จันทรวิจ. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- 12.Huebner AJ, Howell L.(2003). **Examining the relationship between adolescent sexual risk-taking and Perceptions of monitoring, communication, and parenting styles.** J Adolesc Health.33:71-8.

13. John, A. S., Nancy, A., Stephanie, W., & Jonathan, E. (2005). **The Influence of Parental Monitoring On Adolescent Sexual Initiation.** Archives Pediatric Adolescent Medical 159:742-729.